

Toneel: de Minotauros - μ ι ν ω τ α υ ρ ο ς

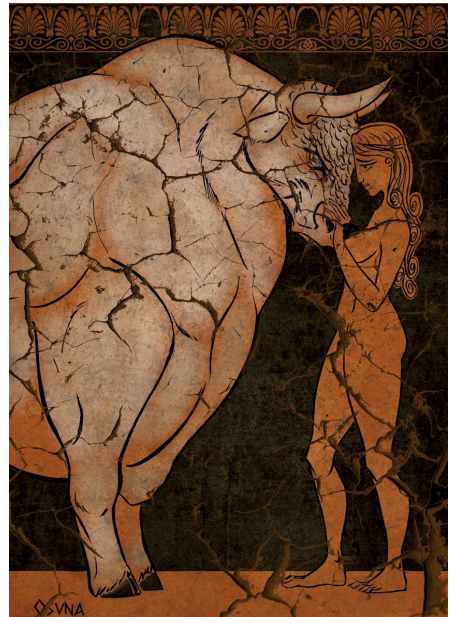
Jullie worden verdeeld in groepjes en krijgen elk een scène toegewezen. Elk groepje leest hun scène aandachtig en verdeelt dan de verschillende rollen. Je schrijft je naam naast elk Grieks personage. Nadat iedereen dit gedaan heeft, brengen we het verhaal van de Minotauros tot leven als toneel! De vetgedrukte tekst kan je gebruiken als tekst in het toneeltje.

Scène 1: de geboorte van de Minotauros

Lang geleden was μ ι ν ω ς de koning van κ ρ η τ η , een groot en mooi eiland in het midden van de Middellandse zee. μ ι ν ω ς was de zoon van de oppergod ξ ε υ ς . Nadat hij een tijdje regeerde kreeg hij echter ruzie met zijn twee broers. Deze ruzie kregen ze omdat ze wilden weten wie nu de echte koning van κ ρ η τ η was. Koning μ ι ν ω ς bad tot de god van de zee, π ο σ ε ι δ ω ν , om hem een teken te geven dat hij de echte koning was. π ο σ ε ι δ ω ν hoorde dit en stuurde een witte stier naar hem als teken dat hij de echte koning was en dit mocht blijven zijn, als hij de stier meteen zou offeren aan π ο σ ε ι δ ω ν . Koning μ ι ν ω ς was echter zo verbaasd van de schoonheid van de stier, dat hij het veel te erg vond om hem te doden. Daarom verstopte hij de stier stiekem in zijn eigen kudde en offerde een ander dier uit de stal. Maar goden bedrieg je niet zonder een straf te krijgen! π ο σ ε ι δ ω ν had zijn bedrog door en wilde hem straffen: **je bent overmoedig geweest, μ ι ν ω ς ! De goden hebben altijd het bedrog van de mensen door. Ik zal je daarom straffen met een gruwelijk monster, dat nog lang voor problemen zal zorgen...** Hij maakte met behulp van ἀ φ ρ ο δ ι τ ε , de godin van de liefde, de vrouw van koning μ ι ν ω ς , π α σ ι φ α η , verliefd op de witte stier. Ze wou zo graag een kind samen met de stier krijgen. Negen maanden later beviel de koningin van een monsterlijk kind, half mens, half stier: de μ ι ν ω τ α υ ρ ο ς was geboren!

Personages:

- Minos -
- Broers van Minos -
- Poseidon -
- Afrodite -
- Pasiphae -
- Daedalos -
- Witte stier -

Scène 2: de bouw van het labyrint

Na de geboorte van de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$, is koning $\mu \iota \nu \omega \varsigma$ helemaal van streek. Hij wil dit vreselijke monster voor iedereen verbergen en geeft de opdracht aan de architect $\delta \alpha \iota \delta \alpha \lambda \omicron \varsigma$ om een doolhof te bouwen. **Daedalos, beste vriend, help mij! Geloof het of niet, maar mijn vrouw is verliefd geworden op een stier. Nog erger: ze heeft er samen een kind mee, een gruwelijk monster, de minotauros! We moeten de minotauros opsluiten: bouw een labyrint! Zo zal het monster nooit meer het daglicht zien.** Nadat dit gebouwd was, stak $\mu \iota \nu \omega \varsigma$ de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$ in het doolhof onder zijn paleis. Niemand die binnenging, kon ooit nog levend de weg naar buiten vinden. $\mu \iota \nu \omega \varsigma$ was echter nog niet van de vloek van de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$ verlost: $\pi \omicron \sigma \epsilon \iota \delta \omega \nu$ was nog steeds zo boos dat hij eiste dat het monster gevoed werd door mensen. Als de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$ geen eten kreeg, was het monster zo woedend dat het zo hard brulde, zodat het leek alsof de aarde beefde.

Personages:

Minos -
Daedalos -
Minotaurus -
Poseidon -

Scène 3: oorlog met Athene

In dezelfde periode van de geboorte van de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$ en de bouw van het labyrint, kreeg $\kappa \rho \eta \tau \eta$ een conflict met $\acute{\alpha} \theta \eta \nu \eta$, een andere belangrijke stad in Griekenland. $\kappa \rho \eta \tau \eta$ was uiteindelijk zo sterk, dat ze wonnen van $\acute{\alpha} \theta \eta \nu \eta$. $\mu \iota \nu \omega \varsigma$ gebruikte zijn overwinning om een verschrikkelijk plan uit te denken: elk jaar moesten de Atheners zeven jongens en zeven meisjes sturen naar $\kappa \rho \eta \tau \eta$. Die jongens en meisjes werden dan één voor één in het labyrint gedreven en vreselijk opgeschrokt door de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$. Dit gebeurde acht jaar lang, tot $\theta \epsilon \sigma \epsilon \upsilon \varsigma$ kwam, de reddende engel...

Personages:

Minotaurus -
Minos -
Jongens en meisjes uit Athene -

Scène 4: Theseus en Ariadne

Na lange jaren waarin de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$ zijn buikje vol kon eten, was het weer tijd om een nieuwe jongens en meisjes te sturen. $\alpha \epsilon \gamma \epsilon \upsilon \varsigma$, de koning van $\acute{\alpha} \theta \eta \nu \eta$, had één zoon waarvan hij erg hield: $\theta \epsilon \sigma \epsilon \upsilon \varsigma$. Toen $\theta \epsilon \sigma \epsilon \upsilon \varsigma$ zag hoe verdrietig en hopeloos iedereen was omdat er weer kinderen geofferd moesten worden voor de $\mu \iota \nu \omega \tau \alpha \upsilon \rho \omicron \varsigma$, offerde hij zichzelf op om mee te gaan. Hij bood aan om vrijwillig

naar κ ρ η τ η te gaan. ἀ ε γ ε υ ς was hier natuurlijk niet blij mee, maar θ ε σ ε υ ς wilde absoluut gaan. Dus vertrok θ ε σ ε υ ς, samen met de andere kinderen. Hij kwam na een lange reis aan in het paleis van koning μ ι ν ω ς. Daar ontmoette hij ook de dochter van de koning: ἀ ρ ι α δ υ η . θ ε σ ε υ ς stelde zichzelf

voor aan de koning en beloofde hem dat hij het verschrikkelijke monster zou doden, ook al had hij geen wapens bij. ἀ ρ ι α δ υ η , de koningsdochter, was hierdoor zo verbaasd en werd meteen verliefd op de dapperheid van θ ε σ ε υ ς. Op dat moment besloot ze dat ze hem zou helpen in het labyrint. θ ε σ ε υ ς ging daarna samen met de andere gevangenen slapen, want de dag erna zouden ze in het labyrint worden gegooid. ἀ ρ ι α δ υ η bedacht echter die nacht een plan: ze nam een touw uit haar

kamer en stal het zwaard van haar vader, koning Minos. Toen ging ze in het geheim naar de kamer van θ ε σ ε υ ς. θ ε σ ε υ ς was heel verbaasd, maar had niet veel tijd om na te denken. ἀ ρ ι α δ υ η gaf hem het zwaard en bracht hem naar het labyrint. Toen ze daar waren, gooide ἀ ρ ι α δ υ η de het touw op de grond en de andere kant hield ze stevig vast. **Het touw zal uit zichzelf voor je rollen en je meevoeren naar het hart van het labyrint, tot bij de Minotaurus. Als je terugkeert, wind je het op en zal het touw je weer naar mij leiden.** En dus begon θ ε σ ε υ ς met goede moed aan zijn tocht door het donkere labyrint. Na een lange reis kwam hij aan bij de Minotaurus. Het woeste dier zwaaide zijn kop naar links en rechts, blies en stampte. En toen liet hij zijn schouders zakken en viel θ ε σ ε υ ς aan, met zijn scherpe hoorns. θ ε σ ε υ ς klemde zijn zwaard stevig vast. De Minotaurus was al bijna bij hem, toen Theseus met een vlugge beweging opzij sprong, zich omdraaide en het zwaard in de nek van het monster stak. Dat was genoeg. Het monster struikelde, viel op de grond en stierf. Nu moest θ ε σ ε υ ς uit het labyrint zien te ontsnappen. In een hoek zag hij vaag het schijnsel van de draad. Hij raapte het op en ging weg terwijl hij het touw oprolde. En de draad leidde hem langs dezelfde weg weer terug naar de uitgang en naar ἀ ρ ι α δ υ η . Theseus had het gehaald!

Personages:

Ariadne -

Theseus -

Minotaurus -

Scène 5: Een niet zo happy ending...

Toen ging alles heel snel. θ ε σ ε υ ς en ἀ ρ ι α δ υ η maakten de andere kinderen wakker en brachten hen buiten het paleis. Onderweg naar de haven besloot ἀ ρ ι α δ υ η samen met hen te vertrekken. Ze had θ ε σ ε υ ς graag en wilde bij hem blijven en bovendien beseftte ze dat haar vader wel heel boos zou zijn als hij te weten kwam wat ze gedaan had.

Dus gingen ze allemaal aan boord van het schip uit Athene. $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ was echter vergeten dat hij zijn vader $\acute{\alpha} \varepsilon \gamma \varepsilon \upsilon \varsigma$ een belofte had gedaan: wanneer het schip met $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ levend aan boord zou terugkeren uit Kreta, moesten ze witte zeilen heisen. Als $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ gestorven was, moesten ze zwarte zeilen heisen... De zeelieden waren dit echter compleet vergeten en heisten de zwarte zeilen.

Na een paar dagen op zee stak er een storm op en de golven werden wild en ruw. De arme $\acute{\alpha} \rho \iota \alpha \delta \nu \eta$ was zeeziek en voelde zich zo ellendig dat ze alleen nog maar van boord wilde. Zo gauw mogelijk!

Ze smeekte $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$, en ten slotte gaf hij zijn mannen het bevel om te varen naar het dichtstbijzijnde eiland en haar aan land te brengen. Voordat ze weer voet op vaste bodem zette, namen $\acute{\alpha} \rho \iota \alpha \delta \nu \eta$ en $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ teder afscheid van elkaar. Maar het was het einde van hun vriendschap. Ze zagen elkaar nooit weer.

Dag na dag had de oude koning $\acute{\alpha} \varepsilon \gamma \varepsilon \upsilon \varsigma$ vanaf de klippen staan uitkijken, wachtend op de terugkeer van het schip dat $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ naar Kreta had weggevoerd. Toen hij dan op een ochtend een schip zag naderen met zwarte, in de wind bollende zeilen, dacht hij dat zijn enige zoon dood was. Hij was zo verdrietig dat hij in de zee viel en verdronk.

Toen $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ ' schip eindelijk het anker liet vallen en hij en de zes jongens en de zeven meisjes aan land kwamen, was er grote vreugde in Athene.

$\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$, **onze held!** riepen de mensen. **Jij hebt de Minotaurus gedood! Jij hebt onze kinderen gered!** en ze hingen bloemenslingers om zijn hals.

Maar $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ ' geluk was van korte duur, want toen kwam er een boodschapper met het bericht van zijn vaders dood.

$\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ ' ogen vulden zich met tranen. **De zeilen - de zwarte zeilen!** zei hij. **Waarom ben ik dat vergeten?** Maar het was al te laat en het kon niet meer ongedaan gemaakt worden.

$\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ werd koning van Athene en hij was een goede koning; wijs, machtig en geliefd bij het hele volk. Maar nooit vergat hij zijn vader, die zo van hem hield. Daarom besloot $\theta \varepsilon \sigma \varepsilon \upsilon \varsigma$ de zee, waarin koning $\acute{\alpha} \varepsilon \gamma \varepsilon \upsilon \varsigma$ verdronken was, de Egeïsche zee te noemen. En zo is het gebleven. Kijk maar op een kaart en je zult zien dat het brede water ten oosten van Athene nog altijd de Egeïsche zee heet.

Personages:

Ariadne -

Theseus -

Aegeus -

Burgers van Athene -

